

De jeugd van...

CILLY DARTELL

In de rubriek De Jeugd Van... gaat Weekend elke week met een Bekende Nederlander terug naar zijn of haar roots. Deze week bladeren we door het fotoalbum van Cilly Dartell (55). De presentatrice zag haar oudere zussen één voor één het huis uit gaan en bleef uiteindelijk alleen achter. Na de dood van haar moeder kwamen ze allemaal weer bij elkaar.

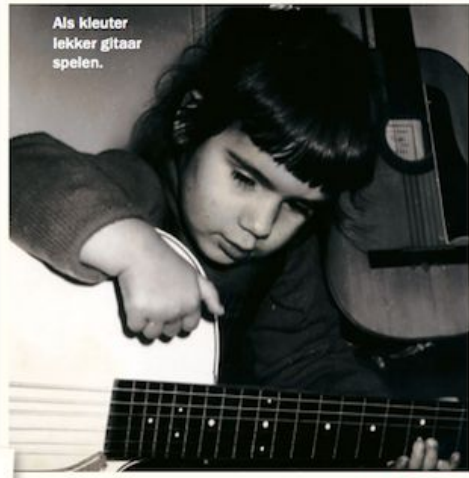
DOOR FRANK WAALS

Cilly Dartell werd 27 oktober 1957 geboren aan de Kerklaan in Kortenhoef. Het gezin bestond behalve vader Lodewijk, beter bekend als Lou, enkel en alleen uit vrouwen – moeder Maria, Cilly's dertien jaar oudere zus Mieke, de elf jaar oudere Lia, de zes jaar oudere Angèle en ten slotte Cilly als nakomertje. 'Toen ik drie jaar was, verhuisden we naar Hilversum, maar daar hebben we niet lang met z'n allen onder één dak gewoond. Door het leeftijdsverschil was ik bijvoorbeeld pas zeven toen de oudste, Mieke, al het huis uitging. Als zusjes kibbelden we weinig. Ik speelde het ook altijd handig uit met de twee zussen boven mij. Was de een voor The Rolling Stones en de ander voor The Beatles, dan was ik gewoon de ene keer voor die en de andere keer voor de ander. Het lag er een beetje aan bij wie ik iets gedaan wilde krijgen. De keer dat ik streng door een

'De dood van mijn moeder maakt me nog steeds boos'

Cilly als baby met haar zussen Angèle, Lia en Mieke.

Als kleuter lekker gitaar spelen.

Aan het begin van haar tv- en theatercarrière.

van mijn zussen werd toegesproken, was toen ik gesnapt werd tijdens het stelen van een snoepje uit het snoepkotje van Lia, dat zij op haar kamer had staan. 'Dat had je ook gewoon kunnen vragen en dan had je wat gekregen', zei ze boos. Verder hielpen ze me met alles, bijvoorbeeld als ik al naar bed moest en Lia en Angèle op zolder nog stonden te pingpongen. Ik hoorde dat gekets vanuit mijn bed en ging dan kijken. Toen we mijn moeder even later naar boven hoorden komen, 'adviseerden' mijn zusjes me om onder de pingpongtafel te gaan zitten. Alsof ze daar niet als eerste zou kijken... Of spelen met het eetlijfje dat we thuis hadden. We woonden op éénhoog, maar de keuken was

beneden. Het leek mijn zusjes, en mij eigenlijk ook wel, een leuk idee dat ik daarin ging zitten. Angèle boven, Lia beneden en mij maar in dat liftje op en neer sturen. De grootste lol hadden mijn zussen en ik daar dan mee, totdat het liftje, dat maar dertig kilo aankon, een keer bleef haken. Daarna hebben we het maar niet meer gedaan.'

Vrijere opvoeding

Het voordeel dat Cilly en Angèle hadden, was dat ze de jongsten waren. Door hun oudere zussen zaten vader Lou en moeder Maria al enige jaren in het ouderschap en waren

de scherpe randjes qua voorzichtigheid er wel vanaf. 'Wij tweeën zijn absoluut anders opgevoed dan de oudste twee. We kregen veel meer vrijheid. De oudsten moesten gaan studeren, wij kregen meer de kans onze creativiteit tot uiting te brengen. Zo waren Angèle en ik veel meer bezig met kunstzinnige dingen. Ik ging uiteindelijk toneel

doen en zij werd saxofoniste in Engeland. Mieke en Lia hebben de creatieve schade later wel ingehaald, hoor. Ze zijn beiden actief bij amateurgezelschappen en koren. Muziek was sowieso erg belangrijk bij ons thuis en die stond dan ook altijd aan. Mijn vader hield erg van klassieke muziek en met kerstmis gingen we altijd naar de nachtmis. De kinderen werden dan 's avonds laat wakker gemaakt met kerstmuziek. Mijn vader had de boxen van de geluidsinstallatie op de overloop boven gezet om ons te wakken. Ik weet nog dat ik dat als kind zo bijzonder en leuk vond. Daar denk ik nog steeds met heel warme gevoelens aan terug.' Lou en Maria stelden zich op als zeer progressieve ouders. Richting hun meiden waren ze warm en liefdevol en er bestond een grote vertrouwensband tussen ouder en kind. Daardoor

'IK HAD VEEL MEER VRIJHEID DAN MIJN OUDERE ZUSSEN'

'WE KONDEN ALTIJD OVER ALLES PRATEN'

hoefde niemand thuis iets stiekem te doen. 'We konden altijd over alles met elkaar praten en iedereen deed ook wat hij of zij beloofde. Moest ik na een schoolfeest bijvoorbeeld om twaalf uur 's avonds thuis zijn, dan was ik dat ook. Juist omdat ik me altijd aan de regels hield, kon ik het me veroorloven af en toe te vragen of ik een uurtje langer mocht blijven. Dat was dan ook geen probleem voor hen.

Als kind leerde ik van mijn ouders al dat muziek erg belangrijk is. Ze namen me regelmatig mee naar het Concertgebouw in Amsterdam, waar we altijd op dezelfde plek zaten.' Het gezin woonde boven de zaak van vader en moeder, een impresariaat. Vader was artiestenmanager en moeder deed de boekhouding. 'Omdat ze kantoor aan huis hadden, hoefden we zowel mam als pap nooit te missen. Toch ben ik het grootste gedeelte van mijn jeugd wel alleen geweest. Zoals gezegd ging Mieke op zichzelf wonen toen ik zeven was. Lia volgde snel en Angèle emigreerde naar Engeland toen ik elf was. En toen was ik nog de enige thuiswonende dochter. Natuurlijk logeerde ik soms wel bij Angèle in Engeland en ging ik vaak mee met mijn ouders naar het theater. Op mijn dertiende kreeg ik een Cultureel Jongeren Paspoort, waardoor ik vanaf dat moment met korting naar voorstellingen kon gaan. In die tijd zat ik minstens twee keer per week in het rode pluche om van alles en nog wat te zien - van toneel tot musical en van cabaret tot ballet.'

Groot verdriet

Van kleine meid groeide Cilly op tot jongedame. Daar hoorden bijbaantjes bij. 'Als vijftienjarige werkte ik als afwashulp in de keuken van een bistro in Hilversum. Bovendien speelde ik op school mee in het schoolcabaret en viel dermate in positieve zin op dat én Youp van 't Hek én Natascha Emanuels mij een baan aanboden. Na op mijn zeventiende eerst een jaar met Youp te hebben samengewerkt, volgden acht jaren in het vrouwencabaret van Natascha. Mijn vader is altijd

Cilly als twintiger met zussen Mieke, Lia en Angèle.

Ook de piano kreeg al snel Cilly's aandacht.

reuze trots geweest op al zijn meiden. Hij was een vrij geëmancipeerde man, die bijvoorbeeld als één van de eersten uit de buurt een abonnement op Opzij nam. Ook mijn moeder was erg modern qua denken. Ze gaf ons altijd mee zelf dingen te ondernemen en ervoor te zorgen dat je onafhankelijk wordt en blijft.'

Op haar zeventiende ging Cilly als

laatste het huis uit. Slechts vijf jaar later kwam haar moeder om bij een auto-ongeluk. 'Ik was pas tweeëntwintig. Ze vertrok op een ochtend van huis en kwam nooit meer terug. Het gebeurde allemaal in 1980, drieëndertig jaar geleden alweer. Als je erbij stilstaat dan is het bijna niet te bevatten dat ze er al zo lang niet meer is. Drieëndertig jaar! Ze is nu dus al langer niet dan wel in mijn

leven. Door die gebeurtenis heeft zij zoveel niet kunnen meemaken. Ze heeft mijn man Jan nooit gekend. Ik trouwens Jan z'n moeder ook niet, want ook zij overleed in 1980. Onze kinderen hebben beide moeders daardoor nooit meegemaakt. Onze moeders hebben allebei ook nooit geweten hoe het is om oma te worden, zoals ik dat binnenkort wel ga meemaken. Ik ben niet gelovig, dus ik verwacht niet mijn moeder ooit nog ergens tegen te komen en ik heb er ook absoluut nog geen vrede mee. Ik ben er zelfs boos om dat ze er niet meer is, dat ze al die jaren heeft moeten missen.

Soms droom ik nog over haar en zie ik voor me hoe we allemaal weer even bij elkaar zijn, als één grote familie. De eerste jaren na mijn moeders dood zijn we elk jaar gezamenlijk een weekje weggeweest. Naar Luxemburg, Italië of gewoon ergens in Nederland. Fijn was dat altijd. Ik ben in ieder geval ontzettend blij met de goede basis die ze me heeft meegegeven. Nooit heb ik haar boos gezien, nooit werd er gescholden en tussen mij en haar zat het goed.'